

V. LEERS.

„LA FEMME AU COUSSIN”

ware kunst weet voort te brengen en ook te waardeeren, en dien men, mogelijk voor 't eerst, dit werk voorlegt.

En misschien is men onder het spreken, onder het beschouwen van het werk den kunstenaar zelve er ook in gaan voelen, den jongen kunstenaar, die tot den bloei van zijn kunnen komt, den sympathieken Armeniër met zijn krachtig en fijn talent; den man van zijn tijd vooral ook. Want dat ziet hij in de dingen, in de menschen, den tijd, het karakteriseerende, het levende. En hij weet, dat hij dit is, hij wil 't ook zijn, mensch van zijn tijd, van den tijd waarin hij zich leven voelt, in zijn jonge, sterke kracht, den tijd die hem vormt.

Hij voelt zich staan midden in het levende leven om zich heen, in de stad waar dat

leven zich in al zijn vormen, in zijn wreede niet het minst, openbaart.

En hij voelt het, hij wil het geven, hij moet het geven — en zie, hij kan het.

Parijs, Juli 1904.

Z AANDAM. DOOR G. B. HOOIJER.

Men moet het maar treffen.

Een hel blauw hemeldak over het IJ!

In plaats van de melkachtige luchtlagen boven en de grijze nevels langs den horizon — het alledaagsche kostuum van dezen mooien kant van Amsterdam — nu hier en daar slechts even een wit wolkje, een dun